

Věřte Fialovým slovům?!

Ve středu 17. července totiž vláda Petra Fialy plánovala schvalovat Státní energetickou koncepci a další dokumenty, souhrnně označované jako »český Green Deal«. Jde přitom o zcela klíčové strategické dokumenty, jejichž výsledná podoba zásadně ovlivní životy lidí v ČR na několik dekád dopředu. A to především ve smyslu ekonomickém a v rámci konkurenceschopnosti. Přijde vám načasování schvalování takto důležitých dokumentů na polovinu léta zvláštní? Když se podíváte na vlnu nevole, která se proti tzv. českému Green Dealu zvedla, najednou to vlastně začne dávat smysl. Fialova vláda zkrátka doufala, že o prázdninách budou mít lidé jiné starosti a šiléný návrh na ožebračení vlastního národa jí v tichosti projde. Opak byl naštěstí pravdou – situace si všimla média a Petr Fiala se tak místo schvalování ve středu na tiskové konferenci neobratně pokoušel celou situaci žehlit slovy že »něco z toho vůbec není pravda« a pokud prý vládě někde něco uteklo, tak to upraví.

Nechám na vás, zda věříte Fialovým slovům o tom, že »žádný český Green Deal není« a nic zbytečně nezdraží, nebo zda budete věřit řadě odborníků z příslušných sektorů, kteří se v absolutní většině shodují na tom, že by schválení českého Green Dealu v podobě navržené vládou znamenalo pro občany ČR ekonomickou katastrofu. Ostatně se sliby Fialy a jeho vlády máme, myslím, velmi bohaté zkušenosti. A obávám se, že s tímto slibem to nebude jinak.

O kvalitě připraveného dokumentu přitom dokonale vypovídá to, že pasáží o tom nejdůležitějším, tedy reálným ekonomickým dopadem na občany, je v celkem 811 stranách textu věnovaný jeden odstavec s obecným konstatováním, že cílem je snížit ceny energií na úroveň průměru EU. Naprosto skandální.

V čem a komu to může uškodit?

· Emisní povolenka na pohonné hmoty = jejich zdražení – benzín podle německého think-tanku Agora Energiewende až o 38 eurocentů (zhruba 10 Kč) na litr. To by i s DPH znamenalo zdražení litru pohonných hmot o více než 12 korun.

· Konec prodeje nových aut se spalovacími motory do roku 2035. To je celkem známé datum, k němuž se zavázala celá EU, i když v rámci revizních doložek bude možné toto datum ještě přehodnotit. My za STAČILO! se budeme snažit v tomto ohledu udělat maximum. Problém je, že ještě před touto dobou budou ceny aut zásadně růst, a tak si je bude moci dovolit čím dál méně lidí.

· Štvou vás dennodenní kolony, které prodlužují jízdu do práce, k lékaři, nebo do školy? Tak podle českého Green Dealu se budete moci těšit rozšiřování zón s rychlostí 30 km/h ve městech a zdražení parkování.

· Uhlí – v první řadě zdražení o 30 % díky emisní povolenke. Dále pak zákaz používání starých kotlů na uhelná paliva, a to i v rekreačních objektech, s původním cílem již od září 2024 – pro provozovatele rekreačních zařízení, kteří se stále ještě vzpomínají z dopadů covidové pandemie, a to jen díky cizincům, kteří v tuzemsku utrácí 3x více než čeští občané, by tato skutečnost v mnoha případech znamenala potřebu další náhlé investice.

Konec uhlí s sebou však nese obrovské riziko i na makroúrovni. Ve středu 17. července, v den, kdy vláda měla tzv. český Green Deal schvalovat, bylo večer 43 % aktuálně využívané energie v České republice z uhlí. A je zcela běžným jevem, že během letních nocí je právě uhlí zdrojem cca 40 % celkové využívané energie. Právě uhlí se také ukázalo jakožto spolehlivý záložní zdroj při výpadcích jaderných elektráren. I přesto se chce Česká republika zavázat k jeho definitivnímu konci již v roce 2030, aniž by za uhlí měla adekvátní náhradu.

· Plyn – s ním to nebude o moc lepší. Čeká se zdražení o 10 % znovu díky povolenke. Již nyní však mají naši občané ze zemí Visegrádu bezkonkurenčně nejvyšší ceny elektřiny i zemního plynu. Také jim nejvíce od roku 2019 klesly reálné platy. Češi platili podle Eurostatu loni ve druhém kvartálu u zemního plynu 113 eur za megawatthodinu, Poláci 73 eur/MWh, Slováci 61 eur/MWh, Maďaři 34 eur/MWh. Vláda nechává bezostyšně finančně krvácet domácnosti i firmy!

· Bydlení – přísnější normy pro novostavby a renovace – budou muset být využívány nákladnější stavební materiály a technologie, což v důsledku prodraží bydlení jako takové. Porostou ceny nemovitostí a zdraží samozřejmě i nájmy. Otázka také je, co přísnější normy udělají s délkou řízení stavebního povolení, na které už nyní Češi čekají 8x déle než např. Estonci.

· Zelený profil žadatele – banky budou při posuzování úvěrů vyhodnocovat tzv. zelený profil žadatele a tlačit na firmy skrze tzv. ESG reporting. V překladu, pokud váš business nebude dostatečně zelený a progresivní, nikdo vám nepůjčí ani korunu. Pro menší, nebo třeba začínající podnikatele, kteří už tak budou zasaženi zmíněnými dopady Green Dealu, bude těžší splňovat nová přísnější kritéria pro dosažení úvěru, čímž se bude snižovat konkurenceschopnost malých podnikatelů na trhu. Jestli je jedním z cílů Fialovy vlády zlikvidovat malé a střední české podniky, tak v rámci onoho českého Green Dealu má nakořeno velmi slibně!

· Zemědělci – i oni budou zasaženi plány Fialovy vlády. Český Green Deal je svazuje v otázce používání dusíkatých hnojiv. V důsledku toho se dá očekávat další zdražování potravin pro konečného spotřebitele – tedy občana. Cena potravin je přitom v posledních letech také jedním z ukazatelů, ve kterých Česká republika atakuje nechvalné první příčky mezi zeměmi EU.

To vše mělo být ve hře již 17.7. A jen díky vlně nevole, která se na základě zpráv v médiích zvedla, se prý nyní na připravované dokumenty podívá vláda znovu. Jinak by už dávno v klidu uvrhla statisíce občanů, ale i budoucí generace občanů České republiky, do pásma chudoby. U toho bychom nadále poslouchali, jak jsou na vině všichni okolo, jen ne Fialova vláda, přitom trend je jednoznačný. Zatímco před nástupem Fialovy vlády byla v ceně energií ČR dlouhodobě pod evropským průměrem, což znamenalo mj. konkurenční výhodu, právě od nástupu Fialova kabinetu se držíme vysoko nad průměrem EU. Vláda by tak měla dělat vše pro to, aby tento negativní

trend zvrátila, namísto neustálého alibistického vymlouvání se na ostatní, zatím co se bezprecedentně chystá zaprodat budoucnost českých občanů i českého průmyslu. Jak jinak si vysvětlit, že zatímco letos je predikován globální růst spotřeby elektrické energie o 4 %, předložil Fiala ve spolupráci s ministrem průmyslu a obchodu Jozefem Síkelou tripartitní návrh poklesu spotřeby celkové primární energie do roku 2050 až o 40 %? A to ve chvíli, kdy už se budou prodávat pouze elektroauta, a vzroste tak neskutečným způsobem spotřeba elektrické energie na osobní přepravu.

V neposlední řadě je potřeba zdůraznit, že to byla Fialova vláda a české předsednictví v Radě EU, které vyjednalo v EU většinu klíčových povinností, které se teď přijímají v rámci tzv. českého Green Dealu. Ještě se tím navíc chlubil, jaký to byl pro ČR diplomatický úspěch a teď se dívá a od výsledku dávají ruce pryč. Vždyť to je do nebe volající prasárna. Na co si hrají?

Na český Green Deal ani přes chabou obhajobu vlády nelze nahlížet jinak než jako na pokus uvrhnout naši zemi na dlouhá léta do energetické chudoby. A nejbohatší dále zbohatnou a chudí zchudnou. I o tento dokument se bude hrát ve sněmovních volbách v příštím roce, ale i v září v krajských volbách, neboť na celostátní greendealové plány budou navazovat ty regionální. Tak jim pojdme říct STAČILO!

Na mešity po funuse

I s křížkem (křesťanským) na mešity je už tahle raziíe dávno po funuse. »Přesně v 05.59 odstartovala ve středu po celém Německu jedna z nejrozsáhlejších a nejtvrdějších razií proti mešitám, z nichž se šíří nenávisť proti západní kultuře, antisemitismus a podpora terorismu. V osmi spolkových zemích (Bavorsku, Berlíně, Brémách, Hamburku, Hesensku, Meklenbursku-Předním Pomořansku, Dolním Sasku, Severním Porýní-Vestfálsku) se provádí raziíe v 53 objektech, z nich tři desítky jsou v Hamburku,« citují deník Bild novinky.cz.

Podle posledních odhadů Spolkového úřadu pro migraci a uprchlíky (červen 2021) žije v Německu zhruba kolem 5,3 až 5,6 milionu muslimů, což tvoří přibližně 6,4 až 6,7 % německé populace. To je oficiální informace, avšak již přes tři roky stará. Podle té neoficiální počet muslimů v Německu dávno překročil sedm milionů a atakuje osmimilionovou cifru – čili muslimové se blíží desetiprocentnímu podílu na německé populaci. Jednak ti stávající se množí jak houby po teplém letním dešti, jednak sem přicházejí stále noví a noví.

Ta citovaná informace z Bildu mně připadá směšná z mnoha důvodů. Že je to divadlo pro tamní obyvatelstvo, jako že německá vláda se stará, aby otupila rostoucí odpor občanů, o tom nepochybujte. Kdybych tu měl vypočítávat všechny vstřícné kroky, které naši západní sousedé vůči migrantům z islámského světa činili a činí, včetně pompézního otevírání nových mešit, neomezené tolerance vůči zvráceným projevům islámské kultury a bezprecedentní sociální podpory, musel by tenhle komentář být vícedílný.

Promiňte mi ten výraz, ale zasvinili jsme si Evropu přímo vzorově – to už radši nehovořím o Francii, kde za chvíli bude víc muslimů než Frantíků. Otázka je, co s tím, i kdyby byla vůle, byť ta zatím není. Vrátit je zpátky? Jo, to je jediné možné řešení, ale zaplatíme ho my všichni a bude to stát raketu. Jenže když toto, jako jediný efektivní krok, neučiníme, můžeme se s Evropou rozloučit, poněvadž muslimové nás dříve či později ze starého kontinentu vymažou.

Jasno v tom má také JUDr. Vojtěch Filip, jenž i kvůli této reálné hrozbě kandiduje do Senátu: »Už to zmiňuji poněkolkrát – všechno je to o té legislativě, resp. o té legislativě, kterou si vnitro v čele s ministrem Rakušanem a samozřejmě potažmo celá vláda nechali vnutit (nebo dobrovolně přijali – výsledek je tentýž) z Bruselu. Pokud nechceme čelit té tragédii, což určitě není silné slovo, jako nyní Německo nebo Francie, je třeba migrační politiku Evropské unie jednoznačně odmítnout. Když říkám jednoznačně, na myslí mám nulový počet migrantů. Jako senátor bych o toto usiloval při každé příležitosti a s podporou veřejnosti, která se už musí probudit z lhostejnosti, bych inicioval příslušná jednání s odpovědnými vládními činiteli.«

PÍŠETE NÁM

Nejlepší INVESTICE pro rodiny i stát.

Nejlepší INVESTICE kterou znám a která se nám, rodičům našich dětí, absolutně vyplatila a mnohonásobně zúročila, byla investice času a trpělivosti do výchovy našich dětí. Tato investice je nanejvýš potřebná rovněž i každému státu. Politici, jsou-li moudří, by měli vynakládat daleko více finančních prostředků na podporu rodin, na vzdělávání dětí a mládeže a na zdravotnictví. Náš stát se však příklonem na Západ stal nacionalisticky nenávislnou militaristickou kolonií EU, potažmo USA. Na občanech, na našich dětech, těm našim současným politikům vůbec nezáleží. Mně na všech dětech naopak velice záleží.

Nevím, nedovedu posoudit jak dobrou a nebo špatnou matkou jsem byla. Vím jen tolik, že jsem si se svými dětmi ráda a hodně povídala. Už od mala jsme spolu vedly filosofické disputace o životě. Ve třech letech měly bohatou slovní zásobu. Na našich dětech si žádný logoped své body nenasbíral. Dnes již naše dospělé děti se k nám chovají nebývale hezky a ohleduplně. Navzájem si vypomáháme. Již tři generace žijeme spokojeně ve vzájemné shodě bez jakýchkoliv rozepří. Neznám větší radost v těchto dnešních těžkých a komplikovaných časech, nad tuto rodinou posilující radost.

Dnes děti nastupují do prvých tříd s vadami řeči. Děti mnohdy vyrůstají na ulici, po hospodách, často bez absolutního zájmu rodičů. Děti jsou rodiči týrány a soud to bagatelizuje. Kde jsou za socialismu ony starostlivé matky, které tolik milovaly svoje děti? Které se o ně strachovaly při každém zakašlání, které byly strachy bez sebe, když mělo jejich dítě horečky? Kde jsou ty matky, které se v noci budily a chodily se

dívat do postýlek na ten svůj spící poklad, jestli si dobře odříchl a nedej Bože, aby se neudusil blinkami? Všechno je to pryč. Pryč je ta doba, kdy děti byly rodičům vším, smyslem jejich životů. Patříme pryč na Západ a tam jsou smyslem života peníze, požitky, kariéra a ne děti. Evropa vymírá. Evropské vlády, včetně té naší, evropské politiky, včetně těch našich, nechtějí investovat do základu státu, do rodin, do dětí.

Evropští vládní činitelé velice rádi investují do válečného materiálu, do smrtících zbraní. Co je však nejhorší, že západní politici, ti váleční militanti, co se tak hrdě nazývají liberálními demokraty, že právě ti kastují děti, jako kdysi lidi kastrovali němečtí nacisté. Boháči, lepšoděti ze západních zemí, mají lepšoděti, které nesmí nikdo ve válkách zabíjet. Zato ve východních zemích jsou děti zařazeni do nižší kategorie, horšodětí, které mohou být ve válkách po statisících klidně zabijeny. Opravdu je nacistická ideologie mrtvá? Je mrtvý ten etnický, třídní a ideologický "rasismus"? Jak je potom možné, že tu nacionalistickou nenávist dnes opět zažíváme? Plná ústa pravdy a lásky a přitom plná srdce nízké a podlé nenávisti. Nepotřebuje skutečně opět denacifikovat, odstranit z něj ten hrozný, opět oživlý rasismus a zbytečnou třídní nenávist? **Eva Dolejšová**

Karel Souček - malíř, grafik, ilustrátor a pedagog -2

Po osvobození naší vlasti se Karel Souček vrátil na AVU, kde dokončil studia u prof. Jakuba Obrovského. Po absolutoriu dostal na akademii čestný rok, což byla tehdy velká pocta. Pod křídly akademie mohl volně pracovat a rozvíjet svůj talent.

Po roce 1945 nabývají jeho díla plátna na formátech. Vzniklo několik pohledů do velkoměstských ulic, pronikajících zářivými světly, které se zrcadlí a lomí v skleněných stěnách, výkladních skříních a oknech. Promluvila tu zkušenost z krátkého zájezdu do Paříže v červnu 1946, u příležitosti výstavy mladého československého umění v galerii La Boétie. V letech 1946 - 1949 se stal odborným

asistentem V. Rady na AVU. Jako mladý asistent se snažil seznamovat studenty s moderními trendy v malířství, především pak s moderním francouzským uměním. To se stalo zdrojem problémů, nepochopení a ústrků. Po únoru 1948 totiž oficiální české umění uznávalo jediný vzor - umění Sovětského svazu. Netušil, že si na něj budou někteří tzv. revoluční studenti stěžovat. Na jejich popud byl z pražské akademie vyhozen. Dokonce v jeho městě po nepěkném útoku nezodpovědného novináře dal národní výbor obrazy, které si u něj objednal/ znázorňující vítězný rok 1945/, do skladiště, kde úplně mizí. Tenkrát se na obranu Součkova umění vystoupil sám národní umělec, malíř Václav Rabas. Přesto poměry pokročily natolik, že k uhájení životních podmínek musel Souček místo tvůrčí činnosti pracovat v kladeňských hutích jako natěrač konstrukcí továrních hal. V této nelehké situaci mu pomohl již zmiňovaný Václav Rabas, který mu našel místo na Střední všeobecně vzdělávací škole v Rakovníku.

Po krátkém působení tam se vrátil na Kladno, kde navrhoval výpravy a kostýmy pro kladenské divadlo. Shodou náhod se Karlu Součkovi podařilo opět vrátit k umění. Když do huti Koněv přijel na návštěvu umělec světového jména, Diego Rivera, seznámil se náhodou se Součkem, a po zhlédnutí některých jeho prací v ateliéru je nesmírně překvapen a nakonec i pobouřen, jak můžeme dopustit potlačování takového talentu.

Po Riverově návštěvě se Souček znovu vrátil do Prahy. Zde se zúčastnil výtvarné soutěže na výzdobu Malého foyeru Národního divadla v Praze, kdy získal 2.cenu, v roce 1956 získal 2.cenu v soutěži na výzdobu nádraží v Pardubicích. Od roku 1958 působil jako profesor na pražské AVU, kde byl v letech 1967 - 1969 rektorem.

Od roku 1958 jezdil pravidelně do chaty na břehu Berounky proti Týřovu, kde si vybudoval letní ateliér. V roce 1973 si pak zřídil ateliér v nedalekých Hřebečnicích, kde žil téměř trvale, pokud mu to dovolovaly jeho povinnosti nejen ve škole, ale od roku 1978 i jako předsedy Svazu českých výtvarných umělců. Do jeho ateliéru rád zajížděl i malíř Cyril Bouda. Za svoje dílo získal řadu národních i mezinárodních ocenění / např. zlatou medaili za malířskou výzdobu československého pavilonu na světové výstavě EXPO 58 v Bruselu / 1958 /, stříbrnou medaili na V. Bienále v Sao Paulo /1959 /, národní cenu Guggenheimovy nadace v New Yorku /1961/, Stříbrného orla od mezinárodního veletrhu v Nice /1978/ ad./ V roce 1969 byl zvolen dopisujícím členem Akademie Clementina v Bologni. Za svou tvorbu dostal dvakrát /roce 1964 a 1978/ Státní cenu Klementa Gotwalda. Byl **Zasloužilým umělcem /1965/ a Čestným občanem města Kladna /1965/**. V roce 1974 byl jmenován **Národním umělcem**. Předsedou Svazu výtvarných umělců byl v letech 1978 -1982 /, a v roce 1975 mu byl udělen **Řád práce**.

Profesor Karel Souček zemřel 26.listopadu 1982 v Kladně ve věku 67let, a je pochován na Kladně v rodině hrobce.

Jeho malířské umění bylo velmi osobité a jeho malba velkorysá. Jeho umělecký pohled na život a lidi vycházel ze zkušeností získaných z prostředí, které ho obklopovalo a osobně formovalo. V popředí Součkova zájmu stál obyčejný člověk, každodenní práce, starosti a radosti obyčejných lidí. Maloval obrazy plné drsné poezie města, pasáží a obchodů plných rušného života, a pro řadu svých obrazů nacházel náměty v kladenském prostředí. Tak vznikly např.obrazy Kladenský motiv, Město a lidé, Kladenský večer, Z Poldovky ad. V letech 1955-1956 navrhl pro sídliště 9.května v Kladně-Kročehlavech sgrafita. byl mimo jiné autorem návrhu mozaiky ve vstupní hale kladenského Domu kultury. K jeho monumentálním realizacím patří např.mozaika pro naše zastupitelství v Aténách /1976/, čtyři triptychy pro zastupitelství v Káhiře / 1978/,výzdoba vstupní haly ČT na Kavčích horách /1982/ad. Ve své tvorbě se také věnoval náboženským námětům. Ilustroval řadu knih, např. Máchův Máj, Sirénu Marie Majerové, Erbenovu Kytici ad. Byl autorem obrazových cyklů Don Guijote, Evangelium, Lidé a město, Milenci, Mateřství, Pasáž ad. Při práci používal různé zobrazovací techniky. Povídku Vítěslava Hála Na statku a v chaloupce vyzdobil kolorovanou perokresbou. Perokresba utvořila skromnější doprovod sazby knihy Marie Majerové Bruno aneb Dobrodružství německého chlapce v české vesnici. Z ilustrací k Barunce Antonína Zápotockého vyzařuje okouzlení autora krásami rodné země a její krajiny, s pravidelnou proměnou přírody a života. Barevné ilustrace zhotovil ke knize autorské dvojice Josef Hiršal-Jiří Kolář, vydané pod titulem O podivném životě mudrce Ezopa, který rozuměl řeči rozuměl řeči ptáků, zvířat, hmyzu, rostlin i věcí, pro dílo Ubožáci Viktora Huga.

Jiří Kůstka – za pomoci statí ve Slánském obzoru aj

NÁRODNÍ DIVADLO 5

Počáteční velké válečné úspěchy Německa skončily, iniciativu přebírají spojenci. V Berlíně usoudili, že je třeba přitvrdit. Nový Říšský protektor Reinhard Heydrich okamžitě nařídil zatýkání, popravy. Za tisíce životů našich vlastenců se dočkal spravedlivé odplaty. Hitler zuří, odvěta je hrůzná, Lidice, další sta a sta poprav, divadla uzavřena. Jedním z opatření k pacifikaci národa bylo sromáždění, svolané do Národního divadla. Pod trestem smrti byla účast všech herců a kulturních činitelů povinná, spolu s nimi v lóžích usedli vysocí funkcionáři SS. Ředitel Frejka i Václav Deyl v dodaných projevech vyslovili věrnost Říši a myšlenku, že česká kultura je schopna se vyvíjet jen ve spolupráci s německou. Že je povinností podřídit každou tvorbu službám německého světového názoru a jeho ideím. Oba měli dilema – buď přečíst, nebo jít na popravěštní. Na závěr všichni museli zvednout ruku k pozdravu Heil Hitler. Bylo jasně řečeno, že kdo nezvedne, schvaluje atentát, apriori trest smrti. Přesto se našla jedna statečná – Anna Sedláčková ruku nezvedla. I tak byli zatčeni a vyšetřováni třeba Pešek, Vydra i Talich. Stejně se čas od času povedlo propašovat něco, co lidé pochopili. Třeba v baletu Krysař a choreografii Joe Jenčíka převládla hnědá barva. Krysy - to jsou SA. (Jenčík se svobody nedožil, zemřel v čase květnového povstání.)

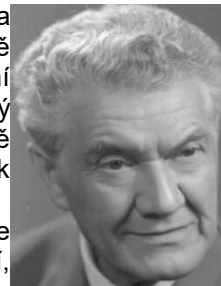
Václav Talich v roce 1944 ministru Moravcovi odmítl nabízenou funkci jakéhosi generálního ředitele přes muziku v Protektorátě, stejně tak vstup do Ligy proti bolševizmu. Činohra z Národního byla nucena přejít na Vinohrady, podle Moravce si splnila dávný sen. Stejně pak byli herci totálně nasezení a nová sezona 1944 -45 se už nekonala. (Jen na okraj – po osvobození se šetřily postoje divadelníků. Václav Talich byl očistěn a v roce 1957 mu byl udělen titul národního umělce.)

K 15. březnu 1945 si Němci usmyslili uskutečnit slavnostní představení k výročí vstupu německé armády do republiky a Hitlerových narozenin. Tomu se podařilo zabránit pod záminkou předstíraného havarijního stavu divadla.

V Národním divadle pracovala už dlouho odbojová skupina. Ta vytvořila revoluční gardu a zapojila se do květnového povstání. V noci na 5. května drželo hlídku přes 20 jejich členů, mimo jiných ředitele Šíp a Kottnauer, pěvec Haken. Herec *Stanislav Neumann* přiváží zbraně, je zastaven hlídkou, uvězněn a čeká na popravu, ke které naštěstí už nedošlo. Nakonec jsou nějaké zbraně získány odzbrojením německých policistů. Na budově zavál národní prapor, divadlo je odstřelováno. Jsou ranění, zabit byl nadějný mladý herec Stránský. V jídelně byla zřízena ošetřovna. Konečně ráno 9. května přijela Rudá armáda, je konec hrozné války a začátek nové éry divadla.

Bylo rozhodnuto, že hrát se začne už 13. května. Okamžitě se odstraňovalo bednění, namontováno 360 křesel do přízemí, pracovalo se ve dne v noci. Už 13. května byla pro bojovníky na barikádách provedena Prodaná nevěsta, 27. 5. se konalo slavnostní představení Smetanovy Libuše. Libuše s Marií Podvalovou se hrála za účasti obrovské účasti diváků také na volném prostranství v Šáreckém údolí.

Do divadla přichází režisér *Jindřich Honzl*, který vtiskl činohře nový moderní kabát. Shromáždil kolem sebe mladý herecký ansámbl, jmenujeme třeba Krejčů, Pleskota, Lukavského, Hegerlíkovou, Medřickou, Adamovou, Högera. Příležitost mají i starší – Kohout, Pešek, Šmeral, Štěpánek, Štěpničková. Vznikla spousta krásných adaptací světové, ale hlavně české klasiky. Požaduje, „aby se práce v divadle pro každého člena stala smyslem života, aby k ní soustředil všechn svůj zájem, plní energii a nadání.“ Tak to také celé herecké generace cítily a řídily se tím. V únoru 1948 je jmenován ředitelem Národního divadla. Uvedl skvěle a nově „Maryšu“ s *Vlastou Fabiánovou*, Vítězslavem Vejražkou, Ladislavem Peškem a Jiřím Plachým. Rostoucí napětí ve společnosti i sboru spolu s nemocí ho vyčerpávalo, v roce 1953 zemřel v pouhých 59. letech.

Vzpomeňme na rok 1958. Hrubínova Srpnová neděle byla novým počinem – do divadla vstoupil skutečný básník. *Laterna magica* měla být jen atrakcí, jednorázovou záležitostí. Byl to ale fenomén, náš přínos ke světové kultuře a tak se roku 1973 Laterna stala součástí Národního divadla. Léta běží, přichází rok 1977. O tom si povíme v posledním díle tohoto povídání.

Pavel Hruban

„Velká slova, patos, monumentalita maleb a pomníků se nenarodila v zeměpisné délce a šířce země, kterou Smetana nazval Má vlast. U nás velká slova vždycky budila zdravou nedůvěru.“

Jan Werich

Všem jubilantům, kteří v měsíci srpnu slaví svá životní jubilea, děkujeme za jejich práci pro stranu a do dalších let přejeme oceán štěstí, moře lásky, pramínek naděje ani kapku zklamání a k tomu velkou horu zdraví. A do dalších let pohodu a spokojenost v osobním i rodinném životě.

OV KSCM

Milady Horákové 497Kladno 2, tel.: 312 687 909, 725 646 013, 602 138 077 e.mail: ov.kladno@kscm.cz, WEB://http://kladno.kscm.cz MIČ 47 437

Nevyžádané příspěvky se nevrací